

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobkyně

Mgr. V. J. K.
bytem X

proti

žalovanému

Státní tajemník v Ministerstvu zdravotnictví,
sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2024, č. j. MZDR 28400/2024-4/PER,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Dne 24. 2. 2022 vydala ředitelka Státního ústavu pro kontrolu léčiv (dále jen „SÚKL“) rozhodnutí, jehož výrokem I. byla žalobkyně odvolána ze služebního místa představené – ředitelky sekce zdravotnických prostředků, a to podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění účinném do 31. 12. 2022 (dále jen „zákon o státní službě“ nebo jen „zákon“).
2. Výrokem II. téhož rozhodnutí byla žalobkyně podle § 70 odst. 3 zákona o státní službě zařazena s účinností ode dne následujícího po doručení rozhodnutí, nejdříve však od 1. 3. 2022, na služební místo „právník“, REG ID služebního místa SSM702, s výkonem služby ve SÚKL, v sekci registrací, v oboru služby 22 – legislativa a právní činnost, na dobu neurčitou, se služebním označením „vrchní rada“ a služebním působištěm v Praze.
3. Výrokem III. byla žalobkyně zařazena do 14. platové třídy a 7. platového stupně.
4. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím tak, že výrok I. rozhodnutí služebního orgánu potvrdil a odvolání v této části zamítl. Výroky II. a III. zrušil a věc vrátil služebnímu orgánu prvního stupně k novému projednání.
5. Žalobkyně podala žalobu proti výroku I. rozhodnutí žalovaného a navrhla, aby soud v tomto rozsahu rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
6. Vydání nyní přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného předcházelo rozhodnutí téhož orgánu ze dne 30. 6. 2022, č. j. MZDR 19989/2024–4/P, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí ředitelky Státního ústavu pro kontrolu léčiv ze dne 24. 2. 2022.
7. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, o níž rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 8. 2024, č. j. 5 Ad 12/2022–185, (dále též jako „rozsudek 5Ad 12/2022“ nebo „rozsudek pátého senátu“). Tímto rozsudkem soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Soud se přitom vypořádal se všemi žalobními námitkami, přičemž většinu z nich shledal nedůvodnými. Rozhodnutí žalovaného však zrušil pro vadu spočívající v nesprávném postupu při obsazování volného služebního místa, konkrétně pro nedostatečně zjištěný skutkový stav věci a protiprávní vyhlášení výběrového řízení.
8. Městský soud v této souvislosti konstatoval, že v situaci, kdy bylo možné volné služební místo obsadit postupem podle § 61 zákona o státní službě, nebylo přípustné vyhlásit výběrové řízení. Tento závěr opřel mimo jiné o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2023, č. j. 3 Ads 205/21–64, podle něhož ustanovení § 24 odst. 5 zákona o státní službě nedává služebnímu orgánu diskreci při rozhodování o způsobu obsazení služebního místa, pokud existuje státní zaměstnanec postavený mimo výkon služby, pro něhož by bylo služební místo vhodné.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

9. Městský soud v Praze rozsudkem 5Ad 12/2022 závázal žalovaného svým právním názorem. Nyní přezkoumávané rozhodnutí je tedy rozhodnutím v pořadí druhým (resp. třetím – viz dále), kterým žalovaný znovu rozhodl o odvolání žalobkyně poté, co jeho předchozí rozhodnutí bylo zrušeno soudem.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

10. Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že napadené rozhodnutí představuje v pořadí již šesté rozhodnutí žalovaného ve věci týkající se jejího odvolání ze služebního místa, přičemž se jedná o třetí konečné rozhodnutí ve věci samé. Dle tvrzení žalobkyně bylo proti ní vedeno kárné řízení, jehož účelem bylo využití institutu upraveného v § 48 zákona o státní službě, a to s cílem fakticky jí znemožnit výkon státní služby na služebním místě představené – ředitelky sekce zdravotnických prostředků – v roce 2018. Tento stav měl trvat až do doby zrušení uvedeného služebního místa na základě usnesení vlády České republiky č. 783 ze dne 29. 11. 2018, kterým byl přijat návrh systemizace služebních a pracovních míst podle § 17 zákona o státní službě pro rok 2019.
11. V rámci žaloby žalobkyně vznesla celkem šest žalobních bodů a navrhla provedení důkazů.
12. **V první žalobní námitce** žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné, neboť vychází z nepravdivých údajů týkajících se účelu systemizace služebních míst, čímž je dle jejího názoru porušen § 3 správního řádu. Žalobkyně má za to, že jak žalovaný, tak i Městský soud v Praze pochybili, když za prokázaný vzali účel systemizace tvrzený SÚKLEM v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Na straně sedm tohoto rozhodnutí jsou uvedena tvrzení, která dle žalobkyně neodpovídají skutečnosti a nejsou podložena obsahem správního spisu. Jedná se podle ní o nepřípustné rozšiřování účelu systemizace, které nemá oporu v podkladech rozhodnutí.
13. Žalobkyně trvá na tom, že skutečný účel systemizace byl zachycen v jejím odůvodnění, kde se uvádí, že „*systemizace na rok 2019 dále provádí reorganizaci sekce zdravotnických prostředků, kdy je nezbytné zefektivnit a zjednodušit stávající strukturu řízení. Dochází zde ke skončení několika oddělení a ke zrušení místa ředitele sekce, a namísto toho k vytvoření další řadové pozice, která se bude moci podílet na aktivním vyřizování několika desítek tisíc doposud dlouhodobě nevyřízených úkolů. Dochází tedy ke zrušení sekce a celou problematiku bude nově zastřešovat již existující odbor, který bude řídit 4 oddělení a bude přímo řízený ředitelem Ústavu.*“
14. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nepřípustně a nezákonně rozšířil a změnil původní důvody systemizace, jak byly uvedeny v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Podle žalobkyně je zrušení služebního místa ředitelky sekce zdravotnických prostředků výslovně uvedeno v odůvodnění systemizace, přičemž právě toto místo bylo žalobkyní zastáváno. Dle jejího názoru tedy důvodem systemizace bylo zrušení jejího služebního místa, což je v rozporu s právním názorem vysloveným městským soudem v rozsudku 5 Ad 12/2022, kterým je žalovaný vázán.
15. Žalobkyně dále poukázala na to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel ze závěrů, které jsou v přímém rozporu s jeho vlastním předchozím rozhodnutím ze dne 22. 12. 2021, v němž výslovně uvedl, že zrušení služebního místa žalobkyně (SSM 475) a vytvoření nového řadového služebního místa mělo být rovněž uvedeno jako důvod systemizace.
16. I v případě, že by tvrzený účel systemizace byl skutečně jejím cílem, žalobkyně namítá, že to nezakládá oprávnění uvádět v návrhu systemizace nepravdivé údaje. Skutečnost, že návrh

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

systemizace obsahuje nepravdivé údaje, podle ní vyplývá i z výše uvedeného rozsudku městského soudu. Žalovaný se s touto námitkou vypořádal pouze nepřímo, a to odkazem na obecný účel systemizace a na vyjádření JUDr. R. M., která uvedla, že si jednotlivá oddělení v rámci sekce zdravotnických prostředků vzájemně vypomáhají.

17. Žalobkyně však nesouhlasí s tím, aby v řízení podávala vysvětlení osoba, která nikdy na sekci zdravotnických prostředků nepůsobila a která postrádá odborné i technické znalosti o agendě vyřizování žádostí v této sekci. JUDr. M. je dle žalobkyně zaměstnankyní pracující na základě dohody o pracovní činnosti na personálním a vzdělávacím oddělení, a nebyla tedy oprávněna podávat vysvětlení k otázkám týkajícím se činnosti sekce zdravotnických prostředků.
18. Dále žalobkyně poukázala na to, že listiny předložené v rámci soudního řízení zpochybnila již ve svém vyjádření ze dne 22. 8. 2018, jakož i ve vyjádření ze dne 26. 8. 2024. Jejími námitkami se však ani soud, ani žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabývali. Nesprávná skutková zjištění byla podle žalobkyně učiněna rovněž ve vztahu k jednotlivým agendám vykonávaným na sekci zdravotnických prostředků. Soud při svém rozhodování vycházel z podkladů organizačního řádu č. S-018, účinného od 1. 8. 2018, ačkoliv žalobkyně v té době již nepůsobila ve funkci ředitelky sekce zdravotnických prostředků, neboť byla s účinností od 1. 6. 2018 zproštěna výkonu služby (toto zproštění výkonu služby bylo následně zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 9. 2018).
19. **Ve druhé žalobní námitce** žalobkyně namítla porušení čl. 4 odst. 1 služebního předpisu při schvalování systemizace, přičemž tvrdí, že proces schvalování systemizace neproběhl v souladu se zákonem. Podle jejího názoru se ani městský soud, ani žalovaný nezabývali její námitkou, že žalovaný měl povinnost vrátit návrh systemizace k přepracování, pokud obsahoval nesprávné údaje poskytnuté SÚKLe. Tato povinnost vyplývá z čl. 4 odst. 1 služebního předpisu náměstka ministra vnitra pro státní službu ze dne 17. 3. 2017, kterým se stanoví pravidla pro předkládání systemizace služebních a pracovních míst, jejich změn, úprav a aktualizací, jakož i návrhů organizační struktury a jejich změn ve služebním úřadu (služební předpis č. 3/2017 ve znění služebního předpisu č. 2/2018).
20. **Ve třetí žalobní námitce** žalobkyně brojila proti nesprávně zjištěnému skutkovému stavu ve vztahu k postupu státního tajemníka při předkládání návrhu systemizace. Jak uvedla, žalovaný v průběhu soudního řízení předložil listiny, které měly prokazovat, že státní tajemník Ministerstva zdravotnictví předložil návrh systemizace prostřednictvím náměstka ministra vnitra pro státní službu a modulu OSYS vlády. Tyto listiny byly žalovaným i soudem považovány za důkaz splnění povinnosti žalovaného podle § 17 odst. 2 zákona o státní službě, promítnuté do čl. 6 písm. a) služebního předpisu č. 3/2017 ve znění předpisu č. 2/2018.
21. Žalobkyně však trvá na tom, že tyto listiny neprokazují, že při vypracování návrhu systemizace bylo postupováno státním tajemníkem Ministerstva zdravotnictví v součinnosti s příslušným členem vlády. Podle jejího názoru měla být tato skutečnost výslovně uvedena v průvodním dopise opatřeném elektronickým podpisem. Ani průvodní dopis ze dne 4. 10. 2018, ani dopis ze dne 20. 10. 2018 však takovou informaci neobsahují. Dopis ze dne 9. 10. 2018, kterým byl návrh systemizace postoupen, je dle žalobkyně pouze předáním návrhu samotným žalovaným Ministerstvu vnitra, a nikoliv důkazem o součinnosti státního tajemníka s příslušným členem vlády.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

22. Žalovaný podle žalobkyně předložil návrh systemizace vztahující se k Ministerstvu zdravotnictví společně s návrhy systemizací podřízených úřadů, mezi nimiž byl i SÚKL. Z formulace „*návrh Ministerstva zdravotnictví byl projednán s příslušným členem vlády i s odborovou organizací*“ podle žalobkyně nevyplývá, že by se toto tvrzení vztahovalo i na návrh předložený SÚKLe. K dopisu navíc nebyla přiložena příloha č. 1, na kterou se v textu dopisu výslovně odkazuje.
23. Ze seznamu akcí, který byl rovněž předložen, podle žalobkyně nevyplývá, k jakému návrhu systemizace se vztahuje, ani z jakého systému pochází. Seznam je uveden bez jakékoliv vazby na konkrétní návrh systemizace či časové určení. Z historie dokumentu navíc vyplývá, že k jeho vyřízení došlo až dne 14. 12. 2018, tedy po přijetí usnesení vlády č. 783 ze dne 29. 11. 2018.
24. Podle žalobkyně se jedná o důkazy vágní a neurčité povahy, z nichž nelze dovodit prokázání skutečnosti, že návrh systemizace byl projednán s příslušným členem vlády, jak vyžaduje zákon.
25. **Ve čtvrté žalobní námitce** žalobkyně vytýká napadenému rozhodnutí nesprávné zjištění skutkového stavu. Uvádí, že jak městský soud v předchozím rozsudku, tak i žalovaný vycházeli z návrhu systemizace ze dne 22. 10. 2018, což podle žalobkyně zakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyně nesouhlasí se závěrem, že existovala pouze jedna systemizace. Podle čl. 3 služebního předpisu č. 3/2017 (ve znění č. 2/2018) je systemizace tvořena průvodním dopisem a odůvodněním; každý průvodní dopis tak představuje samostatný návrh systemizace, který musí projít schvalovacím procesem v souladu se zákonem o státní službě a příslušnými služebními předpisy.
26. Žalobkyně tvrdí, že návrhy systemizace ze dne 4. 10. 2018 i ze dne 22. 10. 2018 obsahují nepravdivé údaje a měly být vráceny k přepracování. Návrh ze dne 22. 10. 2018 navíc neobsahuje přílohu zachycující stav před a po změně, a důvody zrušení služebního místa žalobkyně uvedené v obou návrzích neodpovídají skutečností uvedeným v napadeném rozhodnutí. Ani jeden z návrhů neobsahuje informaci o tom, že při jejich vypracování postupoval státní tajemník Ministerstva zdravotnictví v součinnosti s příslušným členem vlády. Návrh ze dne 4. 10. 2018 výslovně uvádí, že nebyl projednán s odborovou organizací, zatímco návrh ze dne 22. 10. 2018 tvrdí opak, aniž by to bylo doloženo obsahem správního spisu.
27. Dále žalobkyně poukazuje na skutečnost, že odborová organizace se vyjádřila až k organizačnímu řádu účinnému od 1. 1. 2019, tedy až po přijetí usnesení vlády č. 783 ze dne 29. 11. 2018, a nikoliv k návrhu systemizace před jeho schválením.
28. **V páté žalobní námitce** žalobkyně namítá, že návrh systemizace nebyl projednán s odborovou organizací, jak vyžaduje služební předpis. Podle žalobkyně je zásadní vadou řízení skutečnost, že dosud nebylo jednoznačně vyjasněno, který návrh systemizace byl vládě předložen ke schválení – zda návrh ze dne 4. 10. 2018, nebo návrh ze dne 22. 10. 2018. Pokud byl předložen návrh ze dne 4. 10. 2018, pak nebyl projednán s odborovou organizací ani schválen státním tajemníkem. Pokud byl předložen návrh ze dne 22. 10. 2018, pak sice obsahuje informaci o projednání s odborovou organizací, avšak obsahuje nepravdivé údaje a neobsahuje informaci o součinnosti státního tajemníka s členem vlády.
29. Dále žalobkyně cituje příslušná ustanovení služebního předpisu, z nichž vyplývá povinnost služebního orgánu projednat návrh systemizace s odborovou organizací. Trvá na tom, že

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

návrh systemizace, kterým bylo zrušeno její služební místo, nebyl s odborovou organizací projednán. Listina ze dne 9. 10. 2018, předložená při jednání soudu, podle žalobkyně pouze dokládá, že nějaký návrh systemizace byl státním tajemníkem Ministerstva zdravotnictví postoupen Ministerstvu vnitra, avšak nevypovídá o konkrétních atributech návrhu systemizace týkajícího se SÚKL.

30. Žalobkyně shrnuje, že pokud finální návrh systemizace, který obsahuje informaci o projednání s odborovou organizací, pochází ze dne 22. 10. 2018, nemohl být zároveň postoupen Ministerstvu vnitra dne 9. 10. 2018. Soud i žalovaný podle ní vyšli z nesprávně zjištěného skutkového stavu, když vzali za prokázané, že návrh systemizace byl projednán s odborovou organizací.
31. **V rámci šesté, poslední žalobní námitky** žalobkyně namítá nesprávné právní posouzení námitky podjatosti vůči Ing. P. Š. Tento pracovník připravil listiny, které byly následně provedeny jako důkazní prostředky v rámci soudního řízení a na jejichž základě byl vystaven právní závěr o zákonnosti sporné systemizace. Ačkoliv žalobkyně na tyto listiny reagovala a zpochybnila údaje v nich obsažené, žalovaný se s těmito námitkami v napadeném rozhodnutí nevypořádal.
32. Dále žalobkyně uvádí, že právě Ing. P. Š., jehož podjatost namítala, rozhodoval o námitce podjatosti vznesené vůči JUDr. R. M. Tato skutečnost podle žalobkyně zakládá další procesní pochybení, neboť v napadeném rozhodnutí není její námitka podjatosti nijak reflektována ani vypořádána.
33. V závěru žaloby žalobkyně navrhla, aby soud zjistil, z jakého důvodu bylo služební místo ředitele sekce zdravotnických prostředků po jeho zrušení opětovně obnoveno, neboť tato skutečnost podle ní dokresluje okolnosti projednávané věci a podporuje její tvrzení o účelovosti postupu služebního orgánu.
34. Žalobkyně setrvává na názoru, že poté, co se ředitelce SÚKL MUDr. I. S. nepodařilo dosáhnout její rezignace prostřednictvím nátlaku a výhrůžek, přistoupila k zahájení kárného řízení a následnému zproštění žalobkyně výkonu služby. Když však žádný z těchto kroků nevedl ke skončení služebního poměru žalobkyně, bylo přistoupeno ke zrušení jejího služebního místa. Následně však bylo toto místo – ředitel sekce zdravotnických prostředků – opětovně zařazeno do organizační struktury, což podle žalobkyně potvrzuje účelovost a nezákonnost předchozího postupu služebního orgánu.
35. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí s odůvodněním, že se jedná o věc pravomocně rozhodnutou, a tudíž je dána překážka věci rozhodnuté (*ne bis in idem*), která představuje negativní podmínku řízení.
36. Žalovaný uvedl, že ve věci již bylo rozhodnuto rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2024, č. j. 5 Ad 12/2022–185, v němž se soud meritorně vypořádal se všemi žalobními námitkami, které žalobkyně nyní opakuje v aktuálně podané žalobě. Podle žalovaného je nová žaloba obsahově totožná s předchozí žalobou, o níž již bylo pravomocně rozhodnuto.
37. Dále žalovaný upozornil, že proti uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze podala žalobkyně kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 23. 1. 2025, č. j. 5 Ads 254/2024–46, kterým byla kasační stížnost jako nedůvodná zamítnuta.
38. S ohledem na skutečnost, že ve věci již bylo pravomocně rozhodnuto, a že je dána totožnost účastníků řízení, skutkového základu i právního předmětu, byť se formálně jedná o žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

proti dvěma různým rozhodnutím žalovaného, má žalovaný za to, že se jedná o věc již rozhodnutou. Z tohoto důvodu považuje žalobu za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

39. Žalobkyně se ve své replice ohradila proti názoru žalovaného o nepřípustnosti žaloby. Odkázala přitom na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2012, č. j. 5 Afs 91/2000–41. Jak dále uvedla, Nejvyšší správní soud usnesením č. j. 5 As 254/2024–46 odmítl její kasační stížnost proti rozsudku městského soudu č. j. 5 Ad 12/2022–185, jako nepřipustnou, neboť jí bylo výrokem městského soudu vyhověno.
40. Ačkoli žalobkyně nebyla úspěšná ve všech žalobních bodech, je přesvědčena, že k ochraně svých procesních práv v dalším průběhu správního, resp. soudního řízení je oprávněna podat novou žalobu. Tato žaloba směřuje proti novému správnímu rozhodnutí. Žaloba i případná kasační stížnost jsou v daném případě přípustné.
41. Při ústním jednání konaném dne 17.9.2025 žalobkyně zopakovala svou žalobní argumentaci, setrvala na svém stanovisku o nezákonnosti postupu žalovaného a správního orgánu prvního stupně ve věci zrušení služebního místa.
42. V rámci dalšího vyjádření obšírně popsala poměry v pracovním kolektivu, které předcházely zahájení kárného řízení a následného odvolání z funkce.
43. Žalovaný pak setrval na svém dosavadním stanovisku.

III.

Posouzení žaloby

44. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
45. Jak z podání obou účastníků, tak z obsahu správního spisu je zřejmé, že spor mezi žalobkyní a žalovaným je dlouhodobý. Jeho počátky sahají do roku 2018, kdy byl schválen návrh systemizace služebních a pracovních míst s účinností od 1. ledna 2019. Žalobkyně se opakovaně obracela na správní soudy na ochranu svých veřejných subjektivních práv, přičemž její žalobám bylo opakovaně vyhověno.
46. Konkrétně se jedná o již zmíněný rozsudek č. j. 5 Ad 12/2022–185 a jemu předcházející rozsudek č. j. 11 Ad 8/2019–42. V řízení vedeném pod sp. zn. 5 Ad 12/2022 bylo v rámci jednání provedeno rozsáhlé dokazování, přičemž žalobní argumentace žalobkyně se od té doby žádným podstatným způsobem nezměnila.
47. Městský soud proto v nynějším řízení další dokazování neprováděl, a to ani na návrh žalobkyně na jeho doplnění. Tento postup odůvodnil s ohledem na dále uvedené principy závaznosti právního názoru správních soudů. Za klíčový považuje městský soud rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2008, č. j. 2 Afs 80/2008–67, který uvádí: „*Právní názor vyslovený krajským soudem ve zrušujícím rozhodnutí je závazný pro správní orgán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Pokud krajský soud ve zrušujícím rozsudku některou žalobní námitku neshledal důvodnou, znamená to pro správní orgán, že posouzení této otázky není povinen měnit, vyjma*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

případů, kdy dojde ke změně skutkového či právního stavu, která změnu právního hodnocení odůvodňuje. To však neznamená, že by žalobce nemohl takové posouzení znovu napadnout v žalobě proti novému správnímu rozhodnutí a následně i kasační stížností proti novému rozhodnutí krajského soudu. Opačný přístup by totiž vyloučil možnost přezkoumání právního názoru krajského soudu vysloveného v jeho neprospěch v kasačním řízení.“

48. Nejvyšší správní soud se v citovaném rozsudku zabýval otázkou závaznosti právního názoru krajského soudu pro správní orgán a současně možností opětovného soudního přezkumu v případě, že správní orgán vydá nové rozhodnutí na základě zrušujícího rozsudku soudu.
49. Soud především zdůraznil, že právní názor vyslovený krajským soudem ve zrušujícím rozsudku je závazný pro správní orgán ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. To znamená, že pokud krajský soud určitou žalobní námitku neshledá důvodnou, správní orgán není povinen své původní posouzení této otázky měnit – ledaže dojde ke změně skutkového nebo právního stavu, která by změnu právního hodnocení odůvodňovala.
50. Zároveň však Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že tato závaznost se nevztahuje na žalobce v tom smyslu, že by mu bránila znovu brojit proti právnímu posouzení, které mu bylo v předchozím řízení nepříznivé. Žalobce má tedy právo podat novou žalobu proti novému správnímu rozhodnutí, a pokud krajský soud opět rozhodne v jeho neprospěch, má žalobce právo podat kasační stížnost. Opačný výklad by podle soudu vylučoval možnost přezkumu právního názoru krajského soudu v neprospěch žalobce, což by bylo v rozporu s právem na spravedlivý proces.

51. Jinak řečeno, platí následující principy:

52. **Závaznost právního názoru krajského soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.)**

Právní názor vyslovený krajským soudem ve zrušujícím rozsudku je závazný pro správní orgán.

Pokud soud některou žalobní námitku neshledá důvodnou, správní orgán není povinen své původní posouzení měnit – ledaže dojde ke změně skutkového nebo právního stavu, která by změnu odůvodňovala.

53. **Možnost znovu napadnout právní posouzení**

Tento závazek nebrání žalobci, aby v nové žalobě proti novému správnímu rozhodnutí znovu napadl právní posouzení, které mu bylo v předchozím řízení nepříznivé.

Stejně tak může proti novému rozsudku krajského soudu podat kasační stížnost.

Opačný výklad by znemožnil přezkum právního názoru krajského soudu v neprospěch žalobce, což by bylo v rozporu s právem na spravedlivý proces.

54. Na uvedené pak navazuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2024, čj. 9 As 66/2023-72, v němž je uvedeno: „Krajský soud je při opakovaném posuzování stejné věci vázán svým dříve vysloveným právním názorem, a to bez ohledu na konkrétní senát, kterému byla věc přidělena (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). To platí za předpokladu, že se v období mezi jeho jednotlivými rozhodnutími nezměnily skutkový nebo právní stav věci ani judikatura pro krajský soud závazná.“

55. V projednávané věci se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda se může jiný senát krajského soudu při opakovaném posuzování téže právní otázky ve stejné věci vědomě odchýlit od právního názoru, který již byl tímto soudem vysloven v předchozím řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Soud dospěl k závěru, že takový postup není přípustný, pokud nedošlo ke změně skutkového nebo právního stavu, případně závazné judikatury.

56. Soud výslovně uvedl, že závaznost právního názoru podle § 78 odst. 5 s. ř. s. dopadá nejen na správní orgán, jehož rozhodnutí bylo soudem zrušeno, ale také na samotný soud, který věc znovu projednává. Tato závaznost platí bez ohledu na to, kterému senátu byla věc nově přidělena. Jinými slovy, krajský soud je při opakovaném rozhodování vázán svým dříve vysloveným právním názorem, pokud se nezměnily okolnosti případu.
57. Tento princip má zajistit právní jistotu a předvídatelnost soudního rozhodování. Pokud by totiž bylo přípustné, aby se různé senáty téhož soudu svévolně odchylovaly od již vyslovených právních názorů, vedlo by to k roztříštěnosti judikatury a oslabení důvěry v soudní systém.
58. Soud dále připomněl, že nerespektování závazného právního názoru krajského soudu správním orgánem automaticky vede ke zrušení nového rozhodnutí správního orgánu bez dalšího přezkumu jeho věcné správnosti. Tento důsledek je důsledkem ustálené judikatury a má preventivní funkci – správní orgány jsou tak vedeny k respektování soudních rozhodnutí.
59. Lze tedy shrnout toto:
60. **Závaznost právního názoru soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.):**
Platí nejen pro správní orgán, ale i pro soud samotný.
Vztahuje se i na jiné senáty téhož soudu, pokud se nezměnily skutkové nebo právní okolnosti.
61. **Jednotnost rozhodovací praxe:**
Soudní rozhodování musí být předvídatelné a konzistentní.
Odchýlení se od dřívějšího právního názoru je možné pouze při změně skutkového nebo právního stavu.
62. **Důsledky pro správní orgány:**
Pokud správní orgán nerespektuje závazný právní názor soudu, jeho nové rozhodnutí bude zrušeno bez dalšího.
63. Z uvedeného vyplývá, že podanou žalobu nelze bez dalšího zamítnout pro překážku věci dříve rozhodnuté, neboť žalobkyně brojí proti novému správnímu rozhodnutí, avšak správní orgán byl v novém řízení vázán právními závěry vyslovenými městským soudem (rozsudek č. j. 5 Ad 12/2022–185) a jimi je vázán i osmý senát téhož soudu při rozhodování o nynější žalobě.
64. Žalobkyně netvrdí, že by došlo ke změně skutkového či právního stavu, ostatně taková situace by byla jen stěží myslitelná, neboť jádrem sporu je zákonnost systemizace služebních míst k 1. 1. 2019.
65. Městský soud tedy, vázán právním názorem dříve vysloveným v rozsudku ze dne 28. 8. 2024, č. j. 5 Ad 12/2022–185, uvážil o žalobních námitkách takto.
66. Podle § 3 správního řádu, *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

67. Citované ustanovení zakotvuje tzv. zásadu materiální pravdy, kdy platí, že správní orgán, nestanoví-li (jakýkoli) zákon jinak, je povinen zjistit ex offio stav věci prostý důvodných pochybností, aniž by se při tom omezoval na tvrzení účastníků řízení.
68. Samotný proces schválení systemizace a její účel byly podrobně a precizně vypořádány v předcházejícím rozsudku 5 Ad 12/2022, konkrétně v bodech 39 a následujících. Městský soud zde odkázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na rozsudky ze dne 9. 10. 2019, č. j. 8 Ads 301/2018–45, ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019–70, a ze dne 29. 8. 2018, č. j. 2 As 68/2017–42.
69. Jak soud uvedl v bodě 43 zmíněného rozsudku, klíčovým důvodem, který vedl ke změně organizační struktury sekce zdravotnických prostředků, byla vysoce neuspokojivá situace spočívající v nahromadění desetitisíců nevyřízených žádostí o notifikaci zdravotnického prostředku na odboru notifikace – konkrétně na oddělení notifikace zdravotnických prostředků, které organizačně spadá pod tuto sekci.
70. Za účelem zefektivnění práce při vyřizování těchto žádostí bylo přistoupeno ke změně dosavadní organizační struktury sekce zdravotnických prostředků, a to jejím zjednodušením – konkrétně odstraněním jednoho stupně řízení, tedy pozice ředitelky sekce. Městský soud tuto systemizaci hodnotil jako opatření sledující legitimní cíl, kterým je dosažení maximální efektivity při vyřizování žádostí o notifikaci zdravotnických prostředků.
71. Pokud jde o samotný proces přijetí systemizace, ten městský soud shrnul v bodech 44 a následujících uvedeného rozsudku, kdy popsany postup přijetí systemizace posoudil jako zcela souladný se zákonem a podzákonnými předpisy.
72. Postup při přijímání systemizace městský soud neshledal v rozporu s právními předpisy ani se služebním předpisem náměstka ministra vnitra pro státní službu ze dne 17. 3. 2017. Městský soud výslovně uvedl, že jak důvod pro přijetí systemizace, tak samotný postup při jejím schvalování a při tvorbě organizační struktury prvostupňového správního orgánu považuje za zcela souladné se zákonem.
73. Zároveň konstatoval, že systemizace nebyla a priori namířena proti žalobkyni a nejednalo se o akt libovůle správních orgánů. Jak již městský soud vysvětlil v právním posouzení věci, je v nynějším řízení vázán právními závěry, které učinil pátý senát v předchozím rozsudku. Z obsahu podané žaloby ani z okolností, které v průběhu řízení vyšly najevo, nelze dovodit, že by došlo k jakékoli změně právních či skutkových okolností, které by mohly odůvodnit odchýlné posouzení oproti dřívějším právním závěrům.
74. Městský soud proto uzavírá, že pokud jde o samotný účel systemizace a proces jejího přijímání, plně se ztotožňuje se závěry, které vyplývají z rozsudku Městského soudu v Praze 5 Ad 12/2022. Odkazuje na podrobné odůvodnění tohoto rozsudku a neshledává žádné relevantní okolnosti, které by odůvodňovaly odchýlení se od zde vyslovených právních závěrů.
75. Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, městský soud konstatuje, že žalovaný se odvolacími námitkami žalobkyně, týkajícími se zákonnosti systemizace a procesu jejího přijímání, podrobně zabýval. Z odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k bodu I. výroku napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vycházel, jak se vypořádal s odvolacími námitkami a k jakým právním závěrům dospěl. Tyto závěry přitom plně respektují právní názory vyslovené v rozsudku pátého senátu městského soudu, který byl pro žalovaného závazný.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

76. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č.j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS).
77. Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č.j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č.j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č.j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č.j. 6A 63/93-22).
78. Rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je potom takové, z jehož odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č.j. 6A 48/92-23, publ. pod č. 27/1994 v SpP).
79. Městský soud konstatuje, že napadené rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního, neboť obsahuje dostatečné skutkové i právní odůvodnění, které umožňuje jeho soudní přezkum.
80. Z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé z jakého skutkového stavu správní orgán vycházel, jak hodnotil jednotlivé důkazy, jaké právní předpisy aplikoval, a jakými úvahami se řídil při posouzení věci.
81. Správní orgán se vypořádal s námitkami žalobkyně konkrétně, věcně a v logické návaznosti. Odůvodnění rozhodnutí je srozumitelné, vnitřně konzistentní a umožňuje přezkum zákonnosti rozhodnutí soudem. Tento závěr je v souladu se shora uváděnou judikaturou Nejvyššího správního soudu.
82. Pokud jde o osobu JUDr. R. M., ze správního spisu vyplývá, že byla určena jako oprávněná úřední osoba k činění úkonů v řízení vedeném ve věci odvolání žalobkyně. Konkrétně byla pověřena výkonem funkce zpracovatelky, tedy osoby oprávněné provádět jednotlivé procesní úkony v daném řízení a jednat s účastníky řízení. Mezi její činnosti patřilo zejména provádění dokazování, příprava vypravení rozhodnutí a zpracování stanovisek k odvolání. K výkonu této funkce byla pověřena ředitelkou Státního ústavu pro kontrolu léčiv, Mgr. I. S.
83. Námitkou podjatosti úředních osob se již zabýval pátý senát zdejšího soudu ve odkazovaném rozsudku 5 Ad 12/2022, přičemž v bodě 56 tohoto rozhodnutí konstatoval, že námitky žalobkyně směřující vůči osobám P. Š. a JUDr. R. M. považuje za nedůvodné.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

84. V nyní projednávané žalobě žalobkyně namítá, že JUDr. M. nebyla oprávněna podávat vysvětlení k otázce systemizace. Tato námitka však postrádá konkrétní argumentaci, jakým způsobem by samotné určení JUDr. M. jako pověřené úřední osoby mohlo negativně zasáhnout do veřejných subjektivních práv žalobkyně.
85. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neuvádí žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly odlišné právní posouzení oproti již vysloveným závěrům pátého senátu, a ani z obsahu správního spisu nevyplývá, že by JUDr. M. překročila rámec své pravomoci či jednala v rozporu se zásadami nestrannosti, soud neshledává důvod se od těchto závěrů odchýlit.
86. Městský soud tedy shrnuje, že prvá žalobní námitka není důvodná.
87. Co se týče druhé žalobní námitky, žalobkyně odkazuje na čl. 4 odst. 1 služebního předpisu, podle něhož *ústřední správní úřad nebo nadřízený služební úřad vrátí návrh služebnímu orgánu v případě, že obsahuje nesprávné nebo neúplné údaje*. Žalobkyně trvá na tom, že návrh systemizace byl zjevně vadný, a žalovaný měl povinnost jej vrátit. Tím, že jak soud, tak žalovaný tuto námitku přehlédli, dospěli k nesprávnému závěru, že proces schvalování systemizace proběhl v souladu se zákonem.
88. Druhá žalobní námitka však již byla plně vypořádána rozsudkem městského soudu č. j. 5 Ad 12/2022. Soud v tomto rozsudku podrobně uvedl, že návrh systemizace byl vládě ČR předložen prostřednictvím státního tajemníka, a to v souladu s usnesením vlády č. 783 ze dne 29. 11. 2018. Postup při schvalování systemizace a organizační struktury prvostupňového správního orgánu tak byl realizován v souladu se zákonem. Žalobní námitka není důvodná.
89. Třetí žalobní námitka rovněž směřuje proti procesu přijímání systemizace. Žalobkyně namítá, že listiny předložené při soudních jednáních neprokazují splnění povinnosti žalovaného podle § 17 odst. 2 zákona o státní službě, promítnuté do čl. 6 písm. a) služebního předpisu. Tento článek stanoví, že pravidla pro předložení návrhu na změnu systemizace platí i tehdy, je-li návrh součástí jiného materiálu předkládaného vládě. Ministerstvo vnitra je povinno zajistit, aby návrh byl řádně zpracován a předložen ve spolupráci s příslušným členem vlády.
90. Podle § 17 odst. 2 zákona o státní službě *návrh systemizace vypracovává Ministerstvo vnitra ve spolupráci s Ministerstvem financí na základě návrhů služebních orgánů, které je předkládají prostřednictvím příslušných ústředních správních úřadů. V případě systemizace úřadu vlády se postupuje v součinnosti s vedoucím Úřadu vlády*.
91. V rozsudku 5 Ad 12/2022 městský soud jednoznačně konstatoval, že z odůvodnění návrhu změny systemizace Státního ústavu pro kontrolu léčiv s účinností od 1. 1. 2019 (viz bod 50) vyplývá, že nové řadové místo určené pro žalobkyni bylo zřízeno v nově vytvořeném oddělení registrace osob a odborných posudků. Agenda notifikací žádostí však zůstala v působnosti oddělení notifikací. Nově zřízené oddělení agendu vedení správních řízení o notifikaci nevykonávalo.
92. Návrh systemizace tedy neobsahoval nepravdivé údaje, neboť u nově zřízeného místa bylo uvedeno, že žalobkyně se bude moci podílet na vyřizování žádostí o notifikaci. Námitku žalobkyně ohledně údajné nepravdivosti údajů v systemizaci soud shledal nedůvodnou, a s tímto závěrem se soudce v nyní posuzované žalobě plně ztotožňuje.
93. K námitce žalobkyně, že důkazy provedené v řízení před soudem jsou neurčité a vágní, je třeba uvést, že městský soud takový závěr neučinil. Na ústním jednání konaném dne 28. 8.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

2024 (v předchozím řízení) žalovaný předložil listiny prokazující, že státní tajemník Ministerstva zdravotnictví předložil návrh systemizace vládě prostřednictvím náměstka ministra vnitra pro státní službu a prostřednictvím modulu OSYS. Tato skutečnost byla doložena dopisem ze dne 9. 10. 2018 a výpisy z počítačových aplikací (tzv. „sjetinami“) dokumentujícími historii předkládání návrhu.

94. Ředitelka SÚKL zaslala státnímu tajemníkovi žádost o předložení návrhu systemizace vládě, přičemž tento návrh byl přijat a schválen. Městský soud v předchozím řízení dospěl k závěru, že návrh systemizace, který byl založen ve spise a který byl předmětem dokazování při ústním jednání, byl skutečně předložen prostřednictvím modulu OSYS, prošel řádným schvalovacím procesem a byl vládou přijat. S těmito závěry se soud v nyní projednávané věci plně ztotožňuje.
95. Žalobkyně ostatně neuvádí žádná konkrétní tvrzení, která by mohla tyto závěry zpochybnit. I třetí žalobní námitku proto městský soud považuje za nedůvodnou.
96. Obdobný závěr je třeba učinit i ve vztahu ke čtvrté žalobní námitce, v níž žalobkyně tvrdí, že existovaly dva návrhy systemizace ze dne 4. 10. 2018 a 22. 10. 2018, které údajně obsahovaly nepravdivé údaje a měly být vráceny SÚKL k přepracování. K tomu městský soud uvádí, že tyto námitky nemají oporu v listinách založených ve správním spise, ani nevyplývají z důkazů provedených v předchozím řízení. S ohledem na výše uvedené argumenty soud konstatuje, že proces přijetí systemizace proběhl v souladu se zákonem a napadené rozhodnutí je plně přezkoumatelné.
97. V páté žalobní námitce žalobkyně namítá, že návrh systemizace nebyl projednán s odborovou organizací. Tato námitka však již byla rovněž řešena v rozsudku městského soudu č. j. 5 Ad 12/2022, konkrétně v bodě 53. Soud ověřil, že původní návrh systemizace ze dne 4. 10. 2018, označený jako žádost o schválení systemizace, skutečně s odborovou organizací SÚKL projednán nebyl, neboť tato nebyla v rozhodné době usnášeníschopná.
98. Finální návrh systemizace, označený jako žádost o schválení systemizace k 1. 1. 2019 a postoupený vládě ČR dne 22. 11. 2018, však již s odborovou organizací projednán byl, o čemž svědčí písemný záznam z tohoto projednání, který městský soud přezkoumal. Z uvedené listiny vyplývá, že návrh byl předložen, přičemž odborová organizace se jím v řádném složení zabývala, resp. se s ním seznámila. Vzhledem k tomu, že finální návrh byl projednán v souladu se zákonem, byl i postup prvostupňového správního orgánu zcela zákonný. I tato žalobní námitka je proto nedůvodná.
99. Rovněž poslední žalobní námitka, týkající se podjatosti Ing. P. Š. a JUDr. R. M., již byla dostatečně vypořádána v rozsudku městského soudu č. j. 5 Ad 12/2022, konkrétně v bodech 55 a 56. Městský soud v uvedeném rozhodnutí konstatoval, že námitky žalobkyně vůči oběma osobám byly řádně posouzeny a vypořádány rozhodnutím žalovaného. Ing. P. Š. byl rozhodnutím prvostupňového správního orgánu ze dne 10. 1. 2022 z řízení vyloučen. Pokud jde o JUDr. R. M., i zde byla námitka podjatosti posouzena a shledána nedůvodnou.
100. Žalobkyně v předchozí, ani v nyní projednávané žalobě netvrdí, jakým konkrétním způsobem mělo být zasaženo do její právní sféry v souvislosti s tím, že správní orgán prvního stupně neshledal JUDr. M. podjatou. Městský soud proto setrvává na závěru, že námitky podjatosti byly vypořádány dostatečně a v souladu se zákonem.
101. Žalobkyně dále namítá, že listiny, které připravil Ing. P. Š. a které byly předloženy před jednáním soudu, byly posouzeny jako hlavní důkazy, na nichž soud založil svůj právní

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

názor. K tomu je třeba uvést, že městský soud přezkoumává napadené rozhodnutí správního orgánu, nikoliv postup jiného senátu téhož soudu. V přezkoumávaném rozhodnutí žalované se správní orgán podrobně vypořádal s námitkami žalobkyně uplatněnými v odvolání, a to v rozsahu, který již byl předmětem předchozího soudního řízení. S těmito závěry se městský soud ztotožňuje a konstatuje, že námitky byly vypořádány dostatečně a v souladu s právem.

102. Městský soud proto uzavírá, že ani šestá žalobní námitka není důvodná.

103. V návrhu na doplnění dokazování žalobkyně požadovala, aby soud ověřil, zda bylo místo ředitele sekce zdravotnických prostředků později obnoveno. Městský soud tomuto návrhu nevyhověl, neboť úkolem správního soudnictví je přezkoumávat zákonnost rozhodnutí správního orgánu ke dni jeho vydání. Napadené rozhodnutí přezkoumává rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 24. 2. 2022. Skutečnost, že služební místo mohlo být později obnoveno, není z hlediska posouzení zákonnosti tohoto rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení právně relevantní.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

104. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného ve výroku I., kterým bylo odvolání žalobkyně zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobkyní nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

105. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. září 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.